

Arrest

nr. 302 386 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 februari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers moeder dient op 21 april 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarige zoon (huidige verzoeker) die de Portugese nationaliteit bezit. Op 2 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoekers moeder een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 300 822 van 30 januari 2024 het beroep verwerpt.

Verzoeker dient op 21 april 2023 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van toereikende bestaansmiddelen met toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 oktober 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2. tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 21.04.2023 werd ingediend door: N. H. M., S. V., Nationaliteit: Portugal, Geboortedatum : (...)2005, Geboorteplaats Faro, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 21.04.2023 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4. 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor overeenkomstig art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981: verzekeerbaarheidsattest Partenamut d.d. 21.06.2023, een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur d.d. 13.07.2023 van een garant en een rekeningoverzicht van maart tot juni 2023 van een garant

Betrokkene toont aan aangesloten te zijn bij een Belgisch ziekenfonds. Hij moet verder aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12 1980 en art. 50. §2. 4° van het KB van 08.10 1981). Deze bestaansmiddelen moeten overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Betrokkene heeft betreffende de bestaansmiddelen een arbeidscontract van de moeder M. H. (RR ...) en een rekeningoverzicht van zijn vader M. B. (RR ...) voorgelegd. Inzake het arbeidscontract worden er geen loonbrieven voorgelegd betreffende deze tewerkstelling waardoor we niet kunnen nagaan of de inkomsten voldoende zijn om in te staan voor het levensonderhoud van betrokkene. Het voorgelegde rekeningoverzicht geeft een overzicht van diverse stortingen, inkomsten en uitgaven van maart tot juni 2023 op de rekening van M. B. (RR ...). Uit het document valt echter niet af te leiden welke inkomsten de garant op regelmatige basis ontvangt. Het document laat ook niet toe de aard van de inkomsten te achterhalen. Nergens uit het dossier blijkt dat de garanten desondanks toch op voldoende wijze in het het levensonderhoud van de betrokkene kunnen voorzien.

Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art. 40 §4, 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

In artikel 42 §1. alinéa 1 van de wet van 15.12.1980 wordt voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste

lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel *“volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers, in toepassing van artikel 40 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mee te delen haar aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2', voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt. In artikel 40bis, 4, laatste lid staat: Het in § 2, eerste lid, 5', bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.'

Als bewijs legde verzoeker's moeder haar loonbrieven, bewijs ziekteverzekering en arbeidscontract o.a voor (zie bijlagen 4-8)

Verwerende partij baseert zich op het feit dat de ouders niet voldoen aan het criterium van voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van hun kind te voorzien “omdat onze diensten geen zicht op de huidige netto inkomsten had.

De verzoekers legden bewijzen voor van hun bestaansmiddelen (“salaryslip/loonfiche van july tot september 2023) .Bovendien verwerende partij geeft toe dat haar bruto-aanvangsloon van 13,1 € te kennen.

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de documenten die verzoekers hebben neergelegd NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen bewijs waren van netto voldoende bestaansmiddelen. Er werd zeker geen rekening gehouden met hun aard en regelmaat ! (bijlage 19 ter van 21/04/2023, oranjekaart+rijksregisternummer wachten , een arbeidscontract afgesloten op 17 juli2023 en 3 loonfiches in minder dan 6 maanden!!!)

Het stelt enkel dat de documenten niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Ondanks bewijzen van inkomsten, bankuitreksels en loonfiches (ze zijn zelfstandigen sinds mei 2019) werden hun aanvragen voor de twee keer geweigerd.

De volgende bijkomende stukken werden meegedeeld (zie bijlage 4) : haar loonbrieven, bewijs ziekteverzekering en tijdelijk arbeidscontract

Als ouder van een Europees kind, moeten ze enkel voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorzien in hun eigen behoeften en in die van het kind. Dit is enkel om te voorkomen dat ze in België ten laste zou vallen van de sociale bijstand. Wat zeker niet het geval is omdat beide ouders werken en samenwonen.

DVZ moet bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening houden met de persoonlijke situatie, waaronder de aard en regelmatigheid van de inkomsten. Het Unierecht verbiedt dat België een bepaald

bedrag zou vaststellen dat "voldoende" is, omdat dit altijd geval per geval beoordeeld moet worden. Het bedrag mag in geen geval hoger liggen dan de leefloon tarieven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Hun aanvraag werd op 21/04/2023 ingediend, S. was toen 17 jaar.

De moeder kreeg een weigering beslissing betekend op 3/10/2023.

Nochtans had ze op 16/07 de documenten gestuurd naar Antwerpen (zie bijlagen 4)

En vervolgens op 1 augustus, Op 3 oktober heeft ze haar loonfiches en contract ook gestuurd.

Het werd haar nooit uitgelegd dat de documenten binnen 3 maanden na de bijlage 19 moesten gestuurd worden.

Trouwens op haar bijlage 19ter stond dat de beslissing binnen de zes maanden, nl op 21/10/2023 uitgenodigd zal worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zoals de beslissing inzake deze aanvraag aan hem wordt betekend.

Ze werd niet uitgenodigd maar kreeg haar negatieve beslissing per post gestuurd al op 5/10!!!!

Het blijkt niet dat alle door verzoekers opgeworpen elementen verder onderzocht werden en niet weerhouden konden worden in hun voordeel. Het arbeidscontract dd 17/07/2023 van verzoekers moeder met bijlagen vermeldt haar maandloon en bovendien heeft ze nog tijdig haar loonfiches gestuurd.

Het probleem is dat in Antwerpen alles online gebeurt en man een ontvangstbewijs krijgt (zie stukken ontvangstbewijs in bijlage)

Minstens had de verwerende partij aan verzoekers de kans dienen te bieden om nadere bewijzen voor te brengen indien zij dit noodzakelijk achtte.(zie tweede middel). Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot het weigeren van hun aanvraag zonder verzoekers ouders de kans te geven zich te verdedigen en/of nadere gegevens voor te leggen. Dit druist in tegen elke redelijkheid en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing de door verzoekers bijgebrachte stukken betreffende de bestaansmiddelen niet in overweging heeft genomen. De bestreden beslissing is dus niet afdoende gemotiveerd daar de motieven niet toelaten na te gaan of verwerende partij met alle gegevens rekening heeft gehouden voor wat de door haar aangewende afwijzingsgrond betreft.

Verzoeker verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met hun specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoeker naar:

-het werk van zijn ouders

-ze kunnen geen nieuwe aanvraag indienen gezien haar zoon meerderjarige is en noch schoolgaande is.

- Het eerste contract van de moeder met bijlagen (en werkuren+loon) werd wel tijdig gestuurd.

--Er wordt hier naar netto inkomsten verwezen, de wet spreekt over voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorzien in hun eigen behoeften en in die van het kind. Enkel om te voorkomen dat ze in België ten laste zou vallen van de sociale bijstand.!

-Er is geen behoefteanalyse overeenkomstig art.42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 !

- Bovendien de verwijzing op de bestreden beslissingen naar affectieve band is verrassend: er is sprake van gezin- er zijn al talloze woonstcontroles geweest (zelfs de wijkagent was ook verrast om zo vaak te moeten langskomen)- Waarom die verwijzing naar affectieve band ?.Vanaf begin (zie bijlage 3) wordt

de affectieve band niet betwist ; “dient te worden opgemerkt dat de affectieve band tussen de vader en het kind niet wordt betwist, maar dat dit onvoldoende is om het verblijfsrecht toe te kennen.”

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat het dossier van verzoeker NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de ‘vrije bewijslast’ van verzoeker en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekers kunnen zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht hebben.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen; En ook het Proportionaliteitsbeginsel werd geschonden :

-ze (de ouders van verzoekers) kunnen geen nieuwe aanvraag indienen gezien haar zoon meerderjarige is en noch schoolgaande is.

- Het eerste contract van verzoekers moeder met bijlagen (en werkuren+loon) werd wel binnen de 3 maanden gestuurd.

-De beslissing werd te snel genomen zonder tijd aan verzoekers moeder haar loonfiches in te dienen.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

Het beginsel van behoorlijk bestuur met al zijn algemene beginselen zijn geschonden, nl :

• Rechtszekerheidsbeginsel : beslissing te vroeg , haar documenten en loonfiches werden niet door Antwerpen doorgestuurd.

• Motiveringsbeginsel : haar brutoloon werd wel vermeld

• Zorgvuldigheidsbeginsel : beslissing voor de 6 maanden en haar stukken werden niet geanalyseerd

• Proportionaliteitsbeginsel: verzoekers moeder verliest haar werk en kan geen nieuwe aanvraag indienen.

• 'Fair play'-beginsel.: doen alsof loonfiches niet doorgestuurd werden+beslissing te vroeg”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder verwijst naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt over welk inkomen verzoeker beschikt. Nergens uit het dossier blijkt dat de garanten op voldoende wijze in het levensonderhoud van verzoeker kunnen voorzien. Verweerder leidt daaruit af dat verzoeker niet heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeker op 21 april 2023 een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend in de hoedanigheid van Europese onderdaan-houder van toereikende bestaansmiddelen. In weerwil van verzoekers betoog is de aanvraag aldus niet geweigerd omdat er niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij verder de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt:

“§ 1.

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2.(...)

§ 3.(...)

§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° (...)

2° *hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;*

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van

de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
b) een ziektekostenverzekering;”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de bepalingen van de artikelen 40bis, §2, 5° en 40bis, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag niet is ingediend door verzoekers moeder doch door verzoeker zelf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze hoofdzakelijk is genomen omdat uit de door de verzoeker voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid wat het actuele netto-inkomen van zijn moeder en vader bedraagt waardoor niet blijkt dat de garanten op voldoende wijze in zijn levensonderhoud kunnen voorzien.

De verzoeker houdt in essentie voor dat hij wel afdoende bewijsstukken (voldoende en recente) aanbracht die aantonen dat zijn vader en moeder beschikken over toereikende inkomsten in de zin van de artikelen 40, §4, en 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 21 april 2023 zijn Portugees paspoort heeft toegevoegd, geldig van 30 januari 2023 tot 30 januari 2028.

De aanvraag vermeldt dat verzoeker binnen de drie maanden, ten laatste op 21 juli 2023 volgende documenten dient over te leggen:

- Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België;
- Bewijzen voldoende en stabiele bestaansmiddelen.

Vervolgens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker volgende bewijsstukken heeft voorgelegd:

- verzekerbaarheidsattest Partenamut d.d. 21 juni 2023;
- arbeidsovereenkomst d.d. 13 juli 2023 van bepaalde duur van zijn moeder, met name van 17 juli 2023 tot 31 augustus 2023;
- rekeningoverzicht met overschrijvingen van maart tot juni 2023 op naam van zijn vader.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met deze stukken rekening is gehouden waar verweerder motiveert:

“Betrokkene heeft betreffende de bestaansmiddelen een arbeidscontract van de moeder M. H. (RR ...) en een rekeningoverzicht van zijn vader M. B. (RR ...) voorgelegd. Inzake het arbeidscontract worden er geen loonbrieven voorgelegd betreffende deze tewerkstelling waardoor we niet kunnen nagaan of de inkomsten voldoende zijn om in te staan voor het levensonderhoud van betrokkene. Het voorgelegde rekeningoverzicht geeft een overzicht van diverse stortingen, inkomsten en uitgaven van maart tot juni 2023 op de rekening van M. B. (RR ...). Uit het document valt echter niet af te leiden welke inkomsten de garant op regelmatige basis ontvangt. Het document laat ook niet toe de aard van de inkomsten te achterhalen. Nergens uit het dossier blijkt dat de garanten desondanks toch op voldoende wijze in het het levensonderhoud van de betrokkene kunnen voorzien.”

Verzoeker is het niet eens met de beoordeling, nu hij loonbrieven, bewijs ziekteverzekering en een tijdelijk arbeidscontract van zijn moeder heeft ingediend. Verzoeker verwijst naar de bijkomende stukken in bijlage 4 van het verzoekschrift.

De bijlage 4 van het verzoekschrift bevat een ontvangstbevestiging van 1 augustus 2023, 3 oktober 2023 en 16 juli 2023 van de stad Antwerpen van documenten die door verzoekers moeder zijn doorgestuurd. Er kan uit de ontvangstbevestiging niet worden afgeleid welke documenten werden verstuurd naar de stad Antwerpen. Bovendien vermeldde de aanvraag van verzoeker uitdrukkelijk dat verzoeker binnen de drie maanden, ten laatste op 21 juli 2023 een bewijs van ziektekostenverzekering en bewijzen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen diende over te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder een verzekerbaarheidsattest Partenamut d.d. 21 juni 2023, een arbeidsovereenkomst d.d. 13 juli 2023 van bepaalde duur van zijn moeder, met name van 17 juli 2023 tot 31 augustus 2023 en een rekeningoverzicht met overschrijvingen van maart tot juni 2023 op naam van zijn vader tijdig heeft ontvangen. Waar verzoeker thans verwijst naar bewijzen van inkomsten, bankuittreksels en loonfiches blijkt uit de stukken in bijlage van het verzoekschrift niet dat verzoeker deze bewijsstukken tijdig heeft overgemaakt, met name vóór 21 juli 2023. Overigens bevestigt verzoeker in het verzoekschrift dat bepaalde documenten niet tijdig werden overgemaakt. Hij stelt immers dat zijn moeder op 3 oktober 2023 haar loonfiches en een contract heeft verstuurd naar de stad Antwerpen. Waar verzoeker betoogt dat zij niet op de hoogte waren van de termijn van drie maanden binnen de welke zij de stukken konden overmaken, kan hij niet worden gevolgd. De aanvraag van verzoeker of de bijlage 19ter bevat immers de uitdrukkelijke vermelding *“Hij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 21/07/2023 de volgende documenten over te leggen: (...)”*.

Waar verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door geen rekening te houden met zijn specifieke situatie merkt de Raad op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling die een aanvraag indient ervoor moet zorgen dat al de opgevraagde documenten tijdig aan het dossier worden toegevoegd.

Nu verzoeker geen afbreuk doet aan de beoordeling van verweerder dat niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen verzoeker met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, kan verzoeker evenmin worden gevolgd dat er zich een behoefteanalyse opdrong.

De Raad wijst er echter op dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts aan de orde is *“indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan”*. In dit geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat er geen bewijzen voorliggen die toelaten vast te stellen over hoeveel bestaansmiddelen verzoeker kan beschikken en dat er dus niet wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Hij toont bijgevolg evenmin aan dat in de gegeven omstandigheden de door artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd.

Waar verzoeker verwijst naar een ‘motief’ in de bestreden beslissing waarbij de affectieve band tussen verzoekers vader en verzoeker niet wordt betwist, merkt de Raad op dat de grief *in casu* niet ernstig is, nu in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd aangaande een affectieve band.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden

zijn onderzocht. Hij toont evenmin aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het genomen besluit.

Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van de hoorplicht en van het recht op een eerlijk proces.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoekers verwijzen naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de DVZ een actieve onderzoeksplicht:

- *DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.*
- *Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.*
- *Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenwoningcontrole door de politie, zoals de RvV eerder gewezen had.*

Verzoeker verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Hij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoeker specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoeker...

Wat verwarrend was is dat volgens de bijlage 19ter (zie bijlage) moest verzoeker nog binnen de 3 maanden bewijzen van voldoende bestaansmiddel sturen wat ze gedaan heeft !

Bovendien al de andere documenten waren wel in orde en werden tijdig gebracht.

Als verzoeker toen de kans hadden gehad om haar stukken bundel neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. -elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. hun inkomsten. Aangezien het niet vaststaat dat verzoekers voorafgaand de af te nemen beslissingen in mogelijkheid werd gesteld haar standpunt uiteen te zetten specifiek m.b.t. hun loonfiches, integratie en nieuwe relatie.. Zo werden geen simpel uitleg gegeven of de aandacht van verzoker getrokken naar de ziektekostverzekering (een simpele vergissing van partijen)

Volgens het algemene rechtsbeginsel “Audi alteram partem” moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van de betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerpbeslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt.”

3.4 Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

De bestreden beslissing betreft het weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker maar houdt een weigering in om een door hem gevraagd voordeel te verlenen. Verzoeker kan in dat geval niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft verzoeker in het kader van zijn aanvraag de kans gehad om nuttig voor zijn belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en zijn standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Hij heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt om verschillende documenten voor te leggen ter staving van zijn verblijfsaanvraag. Verweerder heeft bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening gehouden met alle door hem voorgelegde bewijsstukken, die binnen de termijn zoals was bepaald in zijn aanvraag, zijn ingediend. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de stukken die laattijdig werden voorgelegd, te meer nu verzoeker duidelijk in kennis werd gesteld van de termijn binnen de welke hij de bewijsstukken diende toe te voegen aan het dossier. Een schending van het hoorrecht is niet aangetoond.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder hem vóór het nemen van de beslissing had moeten meedelen op welke elementen verweerder zijn besluit zou baseren en verzoeker had moeten uitnodigen om hierop te repliceren. Verzoeker haalt in dit verband het arrest Boudjlida van het HvJ aan, waarin net kan worden gelezen dat het hoorrecht niet inhoudt dat de vreemdeling voor het horen van alle motieven op de hoogte moet worden gesteld. Zo stelt het HvJ als volgt: *“Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid*

van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen.” (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida).

Verzoeker maakt met zijn kritiek geen miskennis van het hoorrecht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN